

1915-10-14

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Agnete Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 58

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Lille Vænn 14 Oktbr 18.

SKOVGAARD-HUSELT
Mappe 86 Nr. 53

Deære Agnete, jeg hos lange
tænket paa at skrive. Tak for de
breve jeg hos faaet fra dig.
Joakims, nej M. C., tegninger nu
sel holden hos Lykke, som glædes
ved dem, men so høfvelig, da jeg
først, aldeles ikke kunde finde
den indersfor mit Kåbe-fors.
Jeg kan so dærligt skrive i denne
tid. Det forstå du vist godt.
Hele det - bølgende og bankende
meneskelis som so for lov at
mødes med, trænger vi meent af
alt tid at gi stille med; Og
skal jeg fortælle om de ydse tår-
dærnede, ved jeg snart ikke hvor
jeg skal begynde. Ja, lidt
som mesidefesten vi var med

Jeg si noget så kort igjen, da jeg
Vænds gamle mor stod og trøstede Hest-
Chyggerid. - Men da jeg spurgte til Gode
da hun, at hun var faldet og var
sammen da Mathias var død, hun har
da vært Hest- dænde. Da jeg sa, at hun
havde jo ogsaa både Ebbe og Peter med
da hun; ja, og sa den lille Jørgen!
Ja Agnete, det er si tungt at se
en sådan gammel mors bær.
Men det var jo ikke det jeg ville
skrive. Aldrig synes jeg en Kirke
for været end et friskt, som igjen.
Bare det at se de der ender; og vi
saa lange da stille, mens folk om-
ledes. Og da de Reidekløppers
svægede og bedelagene faldt.
"Dor Torrens and" er, det er friskt.
Alle vi forknytte og bedroiede og
sange mennesker, vi felle noget af paa
Jordlen og de Lykke begynde paa
Galatien Talmand som paa goderige
var det netop, hvad vi alle traangt
til at se og bede. Han talte
ja først om de vi i Tøsen og faldt
sa varmt og godt. Skænte til de
salmer 116, 117, og 121 de som
i Lese. Men jeg kan ikke skrive mere
ord. Jeg kan det hele ikke skrive.

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Til Igar, skal jeg skrive.
Jeg ved jo I er ogsaa med i
det. I havde da vist ogsaa dette
Grunddelig fine veer! ^{Stark} lig
fra om morgnen da vi kørte
dermed, men solbrød efter midten
og klar varm sol da vi samlede
om Kirken. Mange hundrede men-
nesker. Flere soldater, både uden
og i uniform. De fleste med
deres unge alvorlige kone
Hinden Mygind med sine tre om-
børn, Ni's Smidts enke med nogle
af sine, og så Karl Poolsens datter
sunde. Der var en ung Karl
Selv var ~~der~~ disse tre vi samlede
om. De horte alle til frimærkedans.
Karl Poolsens Kammerat (fra Køben-
havns) fandt ham død i en skov.
Ni's Smidt døde af et hjerteslag
efter en mærskebet.
Matias Mygind faldt inde ved
Grodus. Hans Kammerat Eskel Lind

havde angstede for ham hele den
dag, men blev så glad da hans navn
ikke nævnedes bl. de faldne om aften.
Det havde været en så godlig ild
ud fra en skov, hvor de ikke ventede
at der lå russere. Da Eskel næste
dag kom til stedet, var der alt gravet
den store fællesgrav, hvor de var lagt
i, men ikke kastet til. Da havde
han hørt at Matias var falden.
Jeg gik ned i graven, tog dækket af
hans lig, og klappede hans koldt hode
mens mine tænder vandt ^{og bed et par} skov
lyden af sin kone. E. V. sørgede
også for at hans lig blev taget
op, lagt i en stærk kiste og
gødet for en Kirkegaard der var
ved. (At det blev holdt i nogen
slags andagt der, hvor Jørgen Løkke
frøbrøden fra Sundved, skulde være
med, ja, det ikke, skønt det stod i
Løkke's dal) De to andre faldne
er jo ogsaa blevet begravet af venner
- og det er en trøst i al sorgen for
deres nær, at venners hænder har
taget vare om dem, og har følet
sig i bøn for dem.